

A photograph of a two-lane asphalt road curving into the distance. The road is wet and reflects the overcast sky. On the left side of the road, there are tall, thin trees with some autumn-colored foliage. On the right side, there is a grassy shoulder and a road sign consisting of an orange diamond-shaped warning sign above a rectangular sign with the number '130'. The foreground shows a concrete curb and a path covered in fallen brown leaves. The overall atmosphere is misty and quiet.

Sami Antero Nygrén

Itkun hiljainen suunta

Kuvittanut: Petra Ora

Itkun hiljainen suunta

” Usein miettinyt
masennuksen mielitiettyjä
Sille käy kaikki
Mites jos ottaisit sen vastaan
vähän vaan väärin
ymmärrettynä
Ja koittaisi rakastaa
Ihan vaan vähän
jos siitä jotain hyvää”

Soile Sammalisto

Sami Antero Nygren

Itkun hiljainen suunta

@ 2020 Sami Antero Nygrén

ISBN 978-952-802-328-9

Kustantaja: BoD - Books of Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books of Demand, Norderstedt, Saksa

ESIPUHE

Kuudesta kirjeestä loitonnut kynä. Yksinäisen aamun odotus pimeässä yössä tuli päätökseen. Teki aamun onnelliseksi, sen odotus loppui.

Elätkö samalla tavalla kuin kaikki. Uskot ihmisiä, ettet sinä ole taiteesi. Etkä sinä ole tunteesi. Sinä olet itsesi hukannut, niin kaikki muutkin.

Kukaan ei tahdo ihmistä, joka on hänen taiteensa.

Onko tuttua?

Mikä kumma? Plastiikkaminuuden historia, kaunistelet edessäni kaiken. Pelaat pelisi. Teet niin kuin etiketti sanoo.

Muovinen minäsi on ruma.

Mielesi laihdutuskuuri ei pääty koskaan. Ryhmäpaineen imu tekee sinusta yhä hoikemman. Pienistä haavoista ei kannata välittää.

Vedä pari light olutta.

18.8.2020 Tampere

Saarilla elämän karanneita hetkiä

kukaan ei puhu katseita

yö vetää kyntensä sisään pimeyteen

siksi tulee niin hiljaista

kauan odotettu onni käskee - odotathan minua?

minun unelmani laskee odotuksen untuvatyynylle

ajatuksien lähde ja uurteinen otsa

päivä raapaisee valon kynnen teräväksi

kaukainen olemus

odottaa että tämä hetki säilyisi katoamatta

Hankalikon maineeni

kysymyksiä minun solujeni reunoissa
nauravat ulkona vastauksista loputkin äänet

näkevät eheyden vanhat liikkeet mitoosissa

yksin sulkaani pesen oudon intiaanin

naurua satojen mielten suulaassa sateessa
keltaiseni reunustavat riikin alkuhengitykset

sade oudon pienen ihmisen

Särkynyt unen valjaissa
hymynpeitto sinnikäs
paksulti päällä
unelmien paino

Autiotalo

Ylitätkö yksin harmaita seiniäsi?
piirsitkö viimeisen toiveesi suuria silmiä?
elämä oli sidosta, näiden seinien koti
kauan kulkenut oksa koputtaa tuulessa
sanat pitivät sylissään rakkautta

Sielusta makean valheen kuiskutus
murusia sydämen polulla
rikkinäisiä
laulavat onkaloja heikkojen huminaan
yhdessä päivässä

Olet kauniimpi auki, suojamuurien ponnari tekee sinusta rotkon.

Kierrän kaukaa sen vaarat, en ota riskiä, että tipahdan. Kaunis olet.

Mutta auki oleva ihminen kumartaa kipua, se johtaa tätä matkaa paratiisiin

Puro rakkautta ylitettiin ja suojaavat tekijät kastuivat käyttökelvottomiksi.

Pistä vain nekin kuivumaan taas. Elämäsi säästät kaikkea joutavaa.

Roskiin kelpaavaa. Miksi? Miksi et ole se kuka olet?

Vaan olet käskevä kusipäiden kuningatar.

Loppu elämäsi tukanvaalea hymysi kietoo itsensä koviin ajatuksiin.

Hyvästijätön aika jollekin. Se oli hienoa aikaa.

Muistoissa hetkemme ystävinä, halauksen haalea tee ei minnekään kadonnut.

Tapaamiset harvenevat. Kohta on vain kirkas tarinakuutamo.

Pian kirjoitan kirjeen itselleni. Kuka olin. Mitä olin.

Käsi iäisyyksien korvessa, etsii ulottuvuutta.

Siellä siirtolavälittäminen aiheuttaa järkytystä läheisissä.

En unohda sinua, lujanvaalea prinsessa. Olet osa elämäni.

Mutta minunkin on etsittävä heimoni.

Tarkalla katseella näen sen melkein saavuttamattomissa.

Pysähtyvät odottamaan.

Minä olen perillä. Ilma ei ole ohutta. Helppo hengittää.

Rauhallista ja hyvä olla. Minä kutisen.

Minulla on kyynel, joka itkettiin vain sinun muistollesi ja sinun takiasi.

Minun kirjeeni puolittuu kymmenessä vuodessa. Siitä ei ole vaaraksi.

Sinun käsittelevässä elementissäsi. Niin. Se on täysin vaaraton.

Odotan ajatonta vuorokautta, jolloin kieritään yhdessä päivästä toiseen.

Meillä ei ole paljoa muuta odottaa.

